

AUGUSTIN

Zpravodaj farnosti svatého Augustina v Brně

únor 2023

Příště se dostaneme na bednu!

Psal se den 22. 1. a my jsme se společně s ostatními ministranty vydali na Ministrantský florbalový turnaj do Telnice. Jako kapitán jsem zoufale den předem sháněl hráče navíc. Se špetkou štěstí jsme se do Telnice vydali v celkové 10 lidech, z toho 1 kouč a 1 brankář + 8 florbalových nadšenců hrajících v poli.

První zápas jsme dominovali za stavu 2:0 hned po prvních pěti minutách, avšak kvůli tomu, že jsme polevili, jsme náskok téměř ztratili. Nakonec jsme ovšem zápas vyhráli za stavu 3:2. Hned po prvním zápase nám bylo jasné, že jsme se dostali do náročnější skupiny, ale i přesto jsme se nechtěli vzdát. Následoval zápas s favoritem, který nesl název PoŠuKov C. Hráli jsme velice vyrovnaný zápas, proto jsme také absolvovali množství surových útoků a prohráli jsme 0:5. Příští zápas jsme hráli s neméně surovým Slavkovem u Brna. Zápas byl velice vyrovnaný, ovšem v posledních minutách jsme dostali gól a zápas skončil 2:3. Nebudu lhát, už jsem začínal pochybovat, že se dostaneme dále, ovšem teď jsem se

musel soustředit na utkání s domácím Telnicí E. Hráli jsme vyrovnaný zápas, ovšem s lepším výkonem na naší straně, proto jsme zápas vyhráli 3:2. Po dohrání všech zápasů ve skupině jsme skončili 2. ve skupině, což byl naprosto skvělý výkon, protože jsme měli jistý postup do čtvrtfinále. Tam jsme se utkali s druhým domácím týmem Telnice D, zápas jsme nejdříve remizovali 2:2, ovšem po 3 trestných střeleních jsme vyhráli díky skvělému brankáři Danovi Šebkovi a za stavu 4:2 jsme postoupili do semifinále, kde jsme se potkali s rivalem ze Slavkova. Po remizovaném zápase jsme prohráli na nájezdy 3:5. Následoval tedy boj o třetí místo s hráči z Újezdu u Brna. Hráli jsme opravdu skvěle, pravděpodobně díky účasti bratří Otradovců, ovšem po gólu, kdy nikdo nebyl připraven a rozhodčí branku uznal, jsme nakonec prohráli 3:5 a skončili jsme na čtvrtém místě. Příští rok se proboujeme na bednu! Moc děkuji Martinu Klačkovi za koučink, Danovi za působení v bráně a všem borcům za skvělé výkony!

Pavel Bártek

Slovo úvodem

Vážení a milí farníci,

povolební čas zřejmě mnohokrát potvrdí úsloví, že „po bitvě je každý generál“. I proto zde nechci přidávat zbytečná slova, jen povzdechnutí; ani tak nad volbami, jako spíše nad některými důsledky.

V čase volební kampaně se mi totiž vybavila slova z listu Diognetovi, jednoho z nejstarších teologických spisů, sepsaného mezi 2. a 3. stoletím na obhajobu víry a života křesťanů té doby. Malou část cituji i pro vás: „Křesťané ... mají vlastní vlast, avšak žijí jako cizinci. Cizina je jim vlastní a vlast cizinou... Jako je duše v těle, tak jsou křesťané ve světě ... duše dlí v těle, avšak není z těla. Křesťané bydlí ve světě a nejsou ze světa.“

Snad je nyní zřejmý důvod onoho povzdechnutí. Napadlo mě, že kdybychom svou víru žili v duchu a ryzosti prvních křesťanů – kdybychom tedy za svou pravou vlast považovali Boží království a v tomto světě pouze dočasně prodlévali jako cizinci, poutníci na cestě k věčnosti – nikdy by se nemohlo stát, aby nám události tak přerůstaly přes hlavu, až bychom ztráceli sebekontrolu i soudnost, slušnost i nadhled. Prostě bychom věděli, že nevolíme mesiáše, že v horizontu našeho konečného cíle je každá pozemská vláda jen naprosto okrajovou veličinou, nedisponující potenciálem cokoli pro nás podstatného ovlivnit... A byli bychom svobodní a pokojní.

Aby mi bylo rozuměno. Nežádám žádné štítlivé povznesení nad dění ve světě a v lidském společenství. Křesťan má stát přímo uprostřed, když se bojuje o pravdu a spravedlnost. Jen je mi líto, že se nám občas obrací horizonty – když duše zapomene, že tělo není její pravý domov, když křesťan začne tento svět přehnaně a úzkostlivě prožívat. Je to zkrátka vždycky znovu škoda, když my křesťané nedokážeme rozeznat okamžik, v němž má do světa zaznít naše pokojné „Pánu Bohu poručeno...!“

Váš farář Petr Vrbacký

Stalo se

Ve čtvrtek 5. ledna v našem kostele zazněla hudba z Tříkrálového benefičního koncertu CM gymnázia a v sobotu 7. ledna z Novoročního koncertu pěveckého sboru Lumír.

~

Exodus90 pro muže vytvořilo nové společenství pro duchovní formaci.

~

V neděli 8. ledna jsme mohli přispět do Tříkrálové sbírky, kdy po skončení dopoledních bohoslužeb před kostelem koledovali naši skauti.

~

Opět začala probíhat farní biblická setkání nad nedělním Božím slovem.

~

Prožili jsme týden modliteb za jednotu křesťanů.

~

Neděle 22. ledna patří Božím slovu. Sběrka byla věnována na Biblické dílo.

Pokřtěn byl:

28. 1. Abigail Judith Keatley

Zaznělo v kázání

Boží moc se projevuje uprostřed naší lidské slabosti.

o. Petr Vrbacký

Bůh zapomíná na minulé, aby vyčistil prostor pro nové.

o. Martin Holík

Vše bylo protkáno modlitbou, popsala pohřeb Benedikta XVI. s. Vojtěcha

Na poslední rozloučení s emeritním papežem Benediktem XVI. se na začátku ledna do Vatikánu vydala cyrilka sestra Vojtěcha Hana Černá, která dlouho působila v brněnské komunitě sester cyrilometodejek a působila na jejich gymnáziu a střední škole pedagogickě.

Homilli pohřební bohoslužby, které se vedle dalších poutníků na vatikánském náměstí účastnilo i 125 kardinálů, přes 200 biskupů a na čtyři tisíce kněží, završil současný papež František přá-

ním: „Benedikte, věrný příteli Ženicha, kéž je tvá radost úplná, až uslyšíš Jeho hlas definitivně a navždy.“ Do Věčného města se s výpravou CK Miklas Tour s. Vojtěcha vydala narychlo. „Byla jsem oslovena a vůbec toho nelituji. Bylo to velmi akční, jeli jsme na otočku, spali v autobuse, ale atmosféra byla neopakovatelná. Cesta do Říma byla protkána modlitbou, úryvky z encyklik nebo z rozhovorů. Do Vatikánu jsme dorazili nad ránem a dál se vše neslo v atmosféře přímlyvy,“ svěřila Proglasu sestra Hana

Vojtěcha působící momentálně na Velehradě. Zádušní mše svatá, sloužená až na některé pasáže v latině, skončila před jedenáctou hodinou. Následně uložili rakev s tělem zesnulého do zinkového pouzdra, následně do další dřevěné rakve a pak do krypty pod Svato-petrskou bazilikou – podle Benediktova přání do téže hrobky, v níž byl pochován jeho předchůdce Jan Pavel II. Ostatky polského papeže ale z krypty v roce 2011 vyzvedli kvůli blahorečení. Poté poutníci měli možnost se podívat po některých památkách Věčného města a v pořádku se vrátili domů.

foto: archiv Vojtěchy Hany Černé

Jaroslava Otradovcová

Augustin o pravé blaženosti

Protože řada lidí stále ještě považuje za smysl života štěstí, archaicky řečeno blaženost, je dobré podívat se, jak nad tímto pojmem uvažuje svatý Augustin. Činí tak mimo jiné ve čtrnácté knize spisu O Boží obci, kapitole 25: O pravé blaženosti, které v časném životě není:

Ostatně přihlédneme-li pozorněji: jenom blažený žije, jak chce, a nikdo není blažen kromě spravedlivého. Ale ani ten blažený nebude žít, jak chce, nedospěje-li tam, kde vůbec nebude moci zemřít, mýlit se a brát úhonu a kde bude mít zajištěno, že tomu tak bude vždycky. Toho si totiž vyžaduje přirozenost, a nebude plně

a dokonale blažena, nedosáhne-li, čeho si žádá. Kdo z lidí však může nyní žít, jak chce, když ani samo žití není v jeho moci? Chce totiž žít, a je nucen zemřít. Jak tedy může žít, jak chce, když nežije, jak dlouho chce? A bude-li chtít zemřít, jak potom může žít, jak chce, když nechce žít? A kdyby chtěl zemřít, ne proto, že by žít nechtěl, ale aby po smrti žil lépe: nežije tedy ještě, jak chce, nýbrž až pak, jakmile smrtí dojde k tomu, co chce. Leč dejme tomu, že žije, jak chce, protože se přinutil a přiměl k tomu, aby nechtěl, co nemůže, a chtěl to, co může, jak praví Terentius: „Ježto se stát nemůže, co chceš, chtěj, co se stát může“;

je snad proto blázen, že je nešťasten s trpělivostí? Arci nemilujeme-li blaženého života, nemáme ho. A dále, milujeme-li ho i máme, nutně jej milujeme více než všechny ostatní věci, protože všecko ostatní, co je milováno, je milováno pro něj. Dále, je-li milován tolik, kolik si zaslouží (neboť není blaženým ten, kým není sám blažený život milován tolik, kolik zasluguje): není možno, aby ten, kdo jej tak miluje, ho nechtěl mít věčným. Bude tedy blaženým tehdy, když bude věčným.

Snad ve hledání pravé blaženosti přispěje čirá radost z Augustinovy filosofické gymnastiky. *Daniel Blažke*

Poutě jako projev touhy přiblížit se k Bohu

Rozhovor s paní Hanou

Během synodních setkání vzpomínali farníci mimo jiné na poutě, při kterých se vypravili autobusem na jednodenní zájezd na nějaké poutní místo. Pastorační rada se tedy možností obnovení těchto poutí zabývala a v zápisu z jejího jednání najdeme: „Farní pout’/zájezd – Najde se nějaký nadšený organizátor? Spousty sympatizantů – málo dobrovolníků...“ Na tuto výzvu zareagovala paní Hana, která se koncem listopadu vrátila z poutě do Santiaga de Compostela a byla by ochotna farní pout’ zorganizovat.

Paní Hano, pamatujete si na poutě, na které se dříve v naší farnosti jezdilo?

Ne, těch jsem se neúčastnila. K Augustinovi jsem začala chodit v době, když tu byl o. Tomáš. Výzvu pastorační rady jsem našla poté, co jsem se sama vrátila z pouti do Santiaga de Compostela, která pro mě byla velkým zážitkem a obohacením.

Plánujete tedy nyní s farností uspořádat pout’ do Santiaga?

To ne, výzvu jsem pochopila, že je zájem spíše o jednodušší proveditelné poutě v ČR. Na pout’ do Santiaga a další dlouhodobější a vzdálenější poutě velmi doporučuji se vydat sám. Ráda však pomohu i případným zájemcům s plánováním individuální pouti.

Proč jste se na pout’ do Santiaga vypravila?

Byl to takový náhlý nápad. Dříve jsem ráda cestovala, ale nějakou dobu jsem z různých důvodů cestovat nemohla. Loni na podzim se moje situace změnila a já měla najednou touhu odjet. Původně jsem chtěla do Thajska nebo Vietnamu, ale tak nějak jsem cítila, že to není ono. A tehdy mě napadla ta pout’ do Santiaga. Od spousty lidí jsem potom slyšela, že o ní již dlouho uvažují, ale já to měla takto. Prostě jsem najednou pocítila silnou intuíci, že se tam mám vypravit.

Byla pro Vás pout’ do Santiaga Vaší první poutí?

Úplně ne, už i při zpovědi před biřmováním jsem dostala jako pokání jít pout’ do Lelekovic na Babí lom. I díky této zkušenosti považuji poutě za projev touhy přiblížit se k Bohu. To je i mým hlavním zážitkem z mojích Svatojakubské poutě –

camina, že jsem byla s Ním. Pout’ sama pro mě byla modlitbou, při které jsem mohla být s Bohem. Přitom jsem poznávala i více sebe. Nyní jsem, zejména díky této zkušenosti, našla odvahu a začala dál cestovat.

Co pro Vás bylo při přípravě nejdůležitější?

Vcelku omylem mi pár dní před odletem, když jsem se chystala na pout’, vypadla z knihovny brožurka, ve které jeden kněz popisoval, jak šel pěšky do Říma. V této brožuře mě zaujalo, že ten kněz dostal na svou pout’ požehnání. Nevěděla jsem, že poutní požehnání existuje. Když jsem se to takto dozvěděla, napsala jsem hned e-mail našemu panu faráři, že bych požehnání na pout’ chtěla, a domluvila jsem se s ním. Potom jsem šla ke zpovědi, na mši a pro ono požehnání. Celou pout’ jsem potom vnímala, jak pro mě bylo požehnání důležité. Nejsem úplně nejmladší a trochu jsem se obávala, zda pout’ zvládnu fyzicky. Dlouho jsem vybírala, kterou cestou se vydám a ještě po příletu do Santiaga jsem nevěděla, kterou trasu poutě vyberu. Když mi potom v Portu v katedrále dali první razítko a když jsem v tu chvíli uviděla první žlutou šipku, vyšla jsem. Bylo to, jako by mě někdo vzal do náruče, posunul mě a řekl mi: „Jdi.“ Šla jsem sice sama, ale díky tomu požehnání jsem pořád cítila, že jsem v ochraně, a neměla strach, ani když jsem šla místy, kde bych se jindy bála.

Zmínila jste, že jste před cestou nevěděla, jakou cestou půjdete...

Ano, existuje mnoho variant cest, jak do Santiaga jít. Letěla jsem do Santiaga a až tam se rozhodla, že chci začít v Portu. Zvolila jsem si trasu po pobřeží. Nespěchala jsem, denně jsem ušla tak 15–20 kilometrů. Cesta mi trvala dva týdny.

Jak probíhala Vaše cesta a samotná návštěva poutního místa?

Nejdříve jsem si nemyslela, že poutní místo je tolik důležité, jak se ukázalo. Hned po příletu jsem šla na mši a pout’ tím vlastně začala, i když druhý den jsem

odjela do Porta, kde to první razítko bylo opět v katedrále, protože mi bylo řečeno, že v katedrále má poutní cesta začínat i končit. Pout’ jsem po jejím absolvování (250 km) ukončila v katedrále v Santiagu mši a následně chvíli ticha u ostatků sv. Jakuba. Tehdy jsem cítila, že ta mše je ta opravdová tečka, kterou pout’ skončila.

Celá ta cesta, ta doba pouti, pro mě byla taková přestávka – něco úplně jiného než běžný život. Návštěva poutního místa není zadarmo, musíte tam dojít, doletět, dojet... Po dobu pouti pak člověk řeší jen jídlo, ubytko a bolavý nohy. Hlava byla volná od jakýchkoli jiných starostí. Tělo a mysl přitom funguje jinak, když

dostane pohyb. Především jsem měla větší odstup od celého života a pomohlo mi to otevřít se všemu okolo. I když jdete pomalu, cesta se mění – máte se na co koukat, pořád je co prožívat. Po cestě jsem také potkávala různé lidi, to pro mě byl nečekaně silný zážitek, protože ti lidé sdíleli své pocity i zkušenosti.

Jaké cíle a formy pouti byste navrhovala pro farní poutě?

Především by záleželo na zájmu a kondici farníků. Dá se naplánovat jak jednodenní turistická pout’, tak výlet vlakem, autobusem. Případně i kombinace těchto variant. Pokud by bylo zájemců méně, lze jet i osobním autem. Konkrétní formu je možné upravit. Vypravit bychom se mohli například do Křtin, na Svatý kopeček u Olomouce nebo vybrat jiné místo. Nyní je zima, na jaře bych ráda s plánováním nějaké pouti začala. Pokud byste měli o pout’ zájem, můžete kontaktovat paní Alici Kallabovou (pastorační asistentku) nebo počkat na výzvu v ohláškách nebo na farním webu. Sama se nyní těším, jak to celé dopadne a co společně zažijeme. Věřím však tomu, že i kdyby nás bylo málo, něco z toho nakonec bude.

Těž doufám, že se farní pout’ vydaří, a děkuji Vám za rozhovor.

Gabriela Klašková

Poutní cesta je označena žlutými šipkami nebo mušlemi.

Farní diář

- 10.2. V 16 hodin na faře 1. setkání mladých nad Božím slovem
- 19.2. Po mši v 9 hod. Dětský karneval
- 19.2. Po mši v 18 hod. setkání organizátorů jarmarku
- 22.2. Popeleční středa, bohoslužby: ráno v 8 hod. obvyklá školní mše svatá a potom večer mše svatá v 18.00 a v 19.30 hod.

Návštěva Teologického konviktu

O víkendu 3.–5. března 2023 se uskuteční v naší farnosti pastorační návštěva studentů a představených Teologického konviktu z Olomouce. Je to jedna z pravidelných aktivit, při které se studenti v rámci rozlišování svého povolání ke kněžství seznamují s realitou různých farností a snaží se poznávat jejich specifika a pastorační nároky. Zároveň se i farníci mají příležitost blíže seznámit s přípravou budoucích kněží i s aktuálním ročníkem TK (letos je to 12 studentů) a jeho představenými. V neposlední řadě je pak farnost požádána, aby finančně podpořila provoz TK, který je financován vícezdrojově, a tedy musí část prostředků pro své fungování zajišťovat i skrze vlastní aktivity.

Koncem února vás tedy, milí farníci, budu žádat o pomoc a spolupráci při zajištění této návštěvy naší farnosti. V první řadě půjde o prosbu o ubytování: je zvykem, že studenti bydlí a stravují se po rodinách, obvykle jsou to vždy 2 studenti spolu (jsou zvyklí přenocovat ve spacáku a nemají žádné mimořádné stravovací požadavky), přičemž domácí mohou nabídnout i nějaký program na sobotní dopoledne či naopak využít přítomnosti dvou mužských sil k pomoci v domácnosti. Je též zvykem, že nedělní bohoslužby slouží ve farnosti představení TK (tedy ředitel TK P. Jiří Kupka a spirituál TK P. Josef Novotný) a že se při těchto bohoslužbách též studenti představí farnosti; ostatní program se ještě bude upřesňovat.

Chci tedy poprosit, abyste zvážili své možnosti a ochotu a nebáli se nabídnout svou trošku do mlýna, až v nedělních ohláškách zazní konkrétní informace a výzvy. Už teď upřímně děkuju za každou pomoc!

Petr Vrbacký

Setkání mladých nad Božím slovem

Avizované setkávání žáků vyšších tříd ZŠ se z důvodů konání pololetních prázdnin posouvá o týden. První setkání se tedy uskuteční v pátek 10. února 2022 v 16 hodin na faře.

Farní karneval

V neděli 19. února se uskuteční tradiční karneval pro děti. Konat se bude na CMCŽŠ (vchod z ulice Rudišova) po mši svaté v 9 hodin. Prostor pro převlečení do kostýmů bude na místě, prosíme NECHOĎTE v kostýmu na mši.

Ozvěny farního jarmarku

Ještě za otce Šenkyřika se v hlavách dvou žen zrodil nápad oslavit patrona farnosti prodejem výrobků ostatních farníků. Výtěžek prodeje měl pak putovat každý rok na různý bohumilý účel. S posvěcením správce kostela tak ony a jejich rodiny rok co rok organizovaly akci, kterou si oblíbili snad téměř všichni farníci a vytvořili tak novou tradici.

Minulý rok dostal organizaci jarmarku do rukou nový tým a došlo k drobným změnám. První z nich byl počet výrobků, druhá, která s tím souvisí, pak čas prodeje. Ten se soustředil pouze na jednu mši svatou z důvodu nemožnosti pokrytí poptávky po obou mších. Příčinou pro menší počet výrobků k prodeji může být vícero. Informace o chystaném jarmarku přišly později než v předešlých letech a i změna organizátorů mohla způsobit komunikační šum. Navíc se ukázalo, že

předešlé organizátorky byly zodpovědné nejen za pořádání jarmarku, ale i za značný podíl jeho nabídky. Farní jarmark byl tak z velké části zásobován dvěma rodinami. Jarmark je přitom událost, která dává možnost každému se zapojit. Kdyby jej ale měl nadále zásobovat stejně malý okruh osob, hlavní cíl by se pak mohl ztratit.

Večerní mše 19. února bude obětována za dárců a organizátory farního jarmarku v roce 2022. Poté bude následovat malé agapé na faře, na které jsou zváni všichni, kteří by se chtěli jakkoli zapojit do jarmarku tento rok. Budeme moc rádi, když toto malé setkání poslouží jako povzbuzení pro ty z Vás, kteří by nevěděli, co mohou na jarmarku nabídnout, a zároveň také velké poděkováním těm, kteří jarmark minulý rok nezištně podpořili.

Gabriela Mazúrová

Světový den nemocných

Světový den nemocných připadá vždy na svátek Panny Marie Lurdské, 11. února. Každý z papežů pro tuto příležitost vydává Poselství, letos už bude jedenatřicáté. Z letošního Poselství papeže Františka vyjímám:

Milí, málokdy jsme na nemoc připraveni. Často si ani nepřipouštíme, že stárneme. Naše zranitelnost nás děsí a všudypřítomná kultura výkonu nás tlačí k tomu, abychom tuto zranitelnost zametli pod koberec a nenechali prostor pro naši lidskou křehkost. Když pak na scénu vtrhne zlo a zraní nás, zůstáváme ochromeni. Navíc nás v takových chvílích mohou druzí opustit.

Někdy se může stát, že ve chvílích vlastní slabosti můžeme mít pocit, že bychom my měli druhé opustit, abychom se nestali přítěží. Tak se dostává osamělost a nás může otrávit hořký

pocit křivdy, jako by nás opustil sám Bůh.

11. února 2023 obraťme své myšlenky k lurdské svatyni, která je prorockou lekcí svěřenou Církvi pro naši moderní dobu. Nezáleží jen na tom, co dobře funguje, nebo na těch, kdo jsou produktivní. Nemocní lidé jsou totiž středem Božího lidu a církve postupuje spolu s nimi jako znamení lidskosti, v níž je každý člověk cenný a nikdo nemá být zavržen nebo opuštěn.

Přímluvě Marie, Uzdravení nemocných, svěřuji všechny vás, kteří jste nemocní; vás, kteří o nemocné pečujete ve svých rodinách nebo prostřednictvím své práce, výzkumu a dobrovolnické služby; a také vás, kteří se angažujete ve spleť osobních, církevních a občanských pout bratrství. Všem vám ze srdce žehnám.

Martin Holík